

UOHSP0002P9G

62 Ca 45/2007-85

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo: 13 -10- 2009	
Císlo: 0045-1339/2009	Vyřizuje: ODR Sv. Sedláček OSobně
Přílohy: —	

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: město Ledeč nad Sázavou, se sídlem Ledeč nad Sázavou, Husovo nám. 7, zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Brno, Těsnohlídkova 9, proti žalovanému: Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 16. 7. 2007, č. j. R095/2007/02-13180/2007/310-Šp,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 16. 7. 2007, č. j. R095/2007/02-13180/2007/310-Šp, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 4. 4. 2007, č. j. VZ/S400/2006-06528/2007/530-Kr.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 16. 7. 2007, č. j. R095/2007/02-13180/2007/310-Šp, předseda žalovaného zamítl rozklad podaný žalobcem a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2007, č. j. VZ/S400/2006-06528/2007/530-Kr, ve věci přezkoumání úkonů zadavatele (žalobce) veřejné zakázky „Nakládání s odpady na území města Ledec nad Sázavou a odstranění odpadů ze svozové oblasti zadavatele“. Žalovaný podle § 118 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, (dále též „ZVZ“) zrušil zadávací řízení, neboť dospěl k závěru, že žalobce porušil § 38 odst. 4 písm. c) a § 48 odst. 1 tohoto zákona. Podle žalovaného žalobce stanovil pravidla pro poskytnutí zadávací dokumentace odlišně od pravidel uvedených v § 48 odst. 2 ZVZ, neboť v písemné výzvě k podání nabídky ve zjednodušeném podlimitním řízení určil kratší lhůtu pro žádost o poskytnutí zadávací dokumentace, než je stanovena zákonem. Porušení § 48 odst. 1 ZVZ shledal žalovaný v tom, že žalobce nepředal ani nezaslal zadávací dokumentaci v listinné či elektronické podobě dodavateli do 2 dnů ode dne doručení písemné žádosti dodavatele. Uvedené porušení přitom podle žalovaného mohlo podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce v podané žalobě namítá, že obě napadená rozhodnutí jsou v rozporu se ZVZ a poukazuje také na řadu procesních pochybení. Za neodůvodněný považuje bod 32 napadeného rozhodnutí, v němž se předseda žalovaného ztotožnil s názorem obsaženým v rozhodnutí prvního stupně. Nezabýval se však tvrzením žalobce, že společnost Služby města Pardubice a. s. (dále též „zájemce“) měla faktickou možnost o zadávací dokumentaci požádat až do konce zákonem stanovené lhůty, tj. do 15. 11. 2006, což však neučinila. Kratší lhůta obsažená ve výzvě pak byla podle žalobce určena pouze subjektům, které přímo oslovil. Vzhledem k tomu, že mezi těmito subjekty zájemce nebyl, není odlišné stanovení lhůty pro různé subjekty předmětem tohoto sporu. To, že ZVZ stanovení dvojí lhůty neumožňuje, nemůže být připsáno žalobci k tíži, neboť žádný ze subjektů, který mohl být tímto postupem dotčen na svých právech, proti této skutečnosti nebrojil.

Žalobce poukazuje také na to, že mimo zájemce společnosti Služby města Pardubice a. s. se do veřejné soutěže nikdo jiný nepřihlásil. Úvaha žalovaného, že tomu mohlo být jinak, pokud by byla lhůta k vyžádání zadávací dokumentace delší, je podle názoru žalobce spekulativní a nemá oporu v provedeném dokazování. Formální vada ve stanovení rozdílné lhůty pro poskytnutí zadávací dokumentace tak podle žalobce neměla na průběh zadávacího řízení podstatnější vliv a neopravňovala tak žalovaného k postupu podle § 118 ZVZ. Zájemce věděl o tom, že si může zadávací dokumentaci vyzvednout do 15. 11. 2007 a bez zjevného důvodu této možnosti nevyužil.

Podle žalobce také žalovaný nevyvrátil jeho tvrzení, že zájemce neměl vůli žádost o zadávací dokumentaci podat a jeho jednání mělo znaky obstrukce. Bylo totiž prokázáno, že se na podatelnu dostavila osoba, která se nepředstavila a požadovala potvrzení o nevydání zadávací dokumentace. To jí pracovnice podatelny vydala, ačkoli k tomu nebyla oprávněna. Z jednání této osoby nelze dovodit, že by měla zájem podat žádost o poskytnutí zadávací dokumentace, nýbrž byla motivována záměrem jiným, který žalobci není zřejmý, avšak může být obstrukční povahy. Zájemce tak nikdy neměl zájem zadávací dokumentaci získat. Rovněž závěr žalovaného týkající se této otázky považuje žalobce za nedostatečně odůvodněný, neboť v napadeném rozhodnutí je konstatováno, že zadávací dokumentace nebyla poskytnuta kvůli pozdě podané žádosti. Nejsou zde však obsaženy žádné úvahy, kterými žalovaný „k danému závěru dospěl, když odmítl provést důkazy skutkových tvrzení žalobce“.

Žalobce zdůrazňuje, že postup zájemce byl nestandardní, neboť místo podání žádosti uvedl pracovníci podatelny v omyl tím, že se přihlásil k již prošlému termínu vydání zadávací dokumentace, který však byl určen jiným osobám. Žalobce tak má za to, že tímto jednáním se zájemce nesnažil získat zadávací dokumentaci, ale podklad pro zmaření veřejné zakázky. Zájemce totiž disponoval znalostmi správného postupu k tomu, jak zadávací dokumentaci získat. Žalobce poukazuje na to, že toto jeho tvrzení nebylo žalovaným vyvráceno. Žalovaný pak pochybil, pokud k potvrzení žalobcova závěru (že se zájemce o získání zadávací dokumentace nesnažil) neprovedl výslech zájemce ani další žalobcem navržené důkazy. Tím, že tak neučinil, se zbavil možnosti rekonstruovat beze vší pochybnosti předmětný skutkový děj. Žalovaný také pochybil, jestliže vycházel pouze z účelového dodatečného tvrzení zájemce a písemného vyjádření pracovníka žalobce a neodstranil případné rozpory těchto důkazních prostředků. Žalobce má za to, že navrhl dostatečné důkazy k prokázání zájemcova obstrukčního jednání, avšak žalovaný jejich provedení odmítl. Pochybení žalovaného shledává též v tom, že nezjistil zájemcovu motivaci k předmětnému jednání.

Žalobce dále poukazuje na to, že § 48 odst. 1 ZVZ nemohl porušit, neboť mu žádost zájemce o poskytnutí zadávací dokumentace nebyla doručena. Předložení žádosti k vystavení potvrzení o nevydání dokumentace žalobce za doručení nepovažuje, neboť se informace o obsahu žádosti nedostala do sféry žalovaného (pozn. soudu: správně má být žalobce a nikoli žalovaného, neboť tomu žádost doručována nabyla).

Žalobce nesouhlasí ani s tím, že by jeho postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvýhodnější nabídky. Podle žalobce totiž v daném okamžiku a místě neexistoval subjekt, který mohl předložit výhodnější nabídku bez existence dumpingu. Zájemce ostatně ani netvrdil, že by mohl předložit výhodnější nabídku. Žalobce poukazuje na to, že zákon požaduje, aby k ovlivnění výběru nejvýhodnější nabídky došlo kvalifikovaným, tedy podstatným způsobem. Za takový způsob pak jistě nelze považovat spekulativní názor žalovaného, že mohli existovat ještě další uchazeči, kteří nabídku nepodalí z důvodu krácení lhůty. Žalobce tvrdí, že mimo zájemce žádný další

uchazeč neexistoval. Všichni uchazeči, kteří měli zájem o zadávací dokumentaci, si ji vyzvedli a nikdo se vydání po lhůtě nedomáhal.

K argumentaci obsažené v bodě 40 napadeného rozhodnutí poukazuje žalobce na to, že rozsudek, který je tam zmíněn, byl napaden kasační stížností, což je žalovanému známo. Pokud se žalovaný k určité žalobcově námitce odvolává na právní názor soudu, který není potvrzen soudem vyššího stupně, nelze tuto námitku považovat za rozhodnutou.

Žalobce také poukazuje na to, že opravná rozhodnutí nebyla jeho zástupci doručena a shodně s formulací v žádostech o vydání opravných rozhodnutí namítá zásadní formální vady jak výroku, tak odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dále uvádí, že se žalovaný (pozn. soudu: žalobce má jistě na mysli sebe a nikoli žalovaného) neměl možnost v žádném z obou stupňů správního řízení vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí. Poukazuje na to, že „žalobce žalovaného“ (pozn. soudu: správně má být „žalovaný žalobce“) nevyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ani se složením rozkladové komise. Žalobce tak nemohl namítnout případnou podjatost členů rozkladové komise. Z napadeného rozhodnutí není ani zřejmé, zda bylo rozhodnuto v souladu s návrhem rozkladové komise či nikoli.

Žalobce uzavírá s tím, že obě správní rozhodnutí jsou vydána na základě nedostatečně zjištěného stavu věci a nesprávného právního posouzení, přičemž žalovaný upřel žalobci právo účastnit se řízení a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Navrhuje proto, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Na svém procesním stanovisku setrval žalobce po dobu celého řízení, přičemž při jednání konaném dne 23. 9. 2009 poukázal dále na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 53/2003 a I. ÚS 605/2003, kde se Ústavní soud vyslovil proti přepjaté formalistickému přístupu v řízení. Žalobce také uvedl, že obstrukční jednání zájemce plyne jednak z toho, že se již o žádnou obdobnou zakázku neucházel. V daném případě navíc mohl zájemce jednat ve spojení s „jinou“ osobou, která o zakázku zájem měla. Blíže se k této otázce žalobce nevyjádřil. Poukázal toliko na to, že je předmětem šetření orgánů činných v trestním řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření důvodnost žaloby popírá a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se se všemi námitkami obsaženými v rozkladu zabýval dostatečným způsobem. Poukázal také na to, že ZVZ neumožňuje stanovit rozdílné lhůty pro poskytnutí zadávací dokumentace pro uchazeče zadavatelem přímo oslovené a pro uchazeče ostatní. Takovým postupem by navíc byla porušena zásada rovného zacházení zakotvená v § 6 ZVZ. Z výzvy však stanovení vícero lhůt vůbec neplyne, neboť je v ní uvedena pouze lhůta jediná. Žalovaný upozorňuje dále na to, že i kdyby na podatelně žalobce pracovala „nefundovaná

osoba“, nelze to přičítat zájemci k tíži. Navíc argumentace žalobce popírá pravidla pro jednání právnické osoby stanovená v § 20 odst. 2 občanského zákoníku. Podle žalovaného není zadávací řízení správním řízením, na něž by se vztahoval správní řád. ZVZ pak nevylučuje, že by k předání zadávací dokumentace nemohlo dojít na podatelně zadavatele a neupravuje ani žádný formalizovaný postup při nevydání zadávací dokumentace. Výslech žalobce či pracovnice podatelny stejně jako zájemce považoval žalovaný za nadbytečný, neboť by nemohl přinést žádné nové informace.

K námitce, že žalobce neměl možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, poukazuje žalovaný na to, že v řízení o rozkladu nebylo doplněno dokazování a v takovém případě není třeba účastníka k seznámení s podklady vyzývat (k tomu odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2005, č. j. 31 Ca 95/2004-31, a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 2 Afs 198/2006-74). Dále upozornil na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2006, č. j. 62 Ca 13/2006-69, podle něhož nelze považovat návrh rozkladové komise ani její složení za podklad pro rozhodnutí, s nímž má účastník právo se seznámit. Žalovaný poukázal také na to, že v témže rozhodnutí soud považoval za dostatečné, pokud v oznámení o zahájení řízení poučil účastníka o možnosti vyjádřit se ke skutečnostem, které budou sloužit jako podklad pro rozhodnutí.

Žalovaný dále uvádí, že opravná usnesení byla žalobci řádně zaslána dne 11. 12. 2007, o čemž později také doložil doručenkou. Podotýká také, že zřejmé nesprávnosti v rozhodnutí, byť neopravené, nemohly mít vliv na stěžejní otázku tohoto případu, tedy zda byla podána žádost o zadávací dokumentaci či nikoli. Žalobu navrhuje zamítnout. Na svém procesním stanovisku setrval po dobu celého řízení.

III. Podstatné skutečnosti

Z obsahu správního spisu k tomu vyplynulo, že žalobce jako zadavatel vyvěsil dne 25. 10. 2006 výzvu k podání nabídky na veřejnou zakázku „Nakládání s odpady na území města Ledec nad Sázavou a odstranění odpadů ze svozové oblasti zadavatele“ zadávanou ve zjednodušeném podlimitním řízení podle § 38 ZVZ. V bodě 6 této výzvy nazvaném „Lhůta pro převzetí zadávací dokumentace“ bylo uvedeno, že zadávací dokumentaci je možno vyzvednout v podatelně města Ledec nad Sázavou, Husovo nám. 7, v době od 9.00 do 11.30 hod. a že lhůta pro vyzvednutí zadávací dokumentace končí 3. 11. 2006 v 10.00 hod. Bod 7 označený jako „Lhůta pro předložení nabídky“ obsahoval mj. informaci, že lhůta pro podání nabídek končí 20. 11. 2006 v 10.00 hod.

Společnost Služby města Pardubice a. s. (zájemce) podala dne 23. 11. 2006 žalobci námitku, v níž uvedla, že dne 3. 11. 2006 se na žalobcových internetových stránkách seznámila s výzvou k podání nabídek. Upozornila na § 48 odst. 2 ZVZ,

podle něhož mělo být v daném případě umožněno požádat o zadávací dokumentaci do 15. 11. 2006. Zástupkyně zájemce Šárka Klicperová se proto dostavila 10. 11. 2006 s písemnou žádostí o vydání zadávací dokumentace k žalobci, avšak pracovnice žalobce zadávací dokumentaci nevydala s tím, že již uplynul termín pro její vydání.

Rozhodnutím o námitkách ze dne 27. 11. 2006 žalobce uvedené námitce nevyhověl. V odůvodnění pak uvedl, že se zájemce mohl veřejné zakázky zúčastnit a zadávací dokumentaci získat, neboť tak učinilo „devět firem“. Poukázal na to, že mu v zákonem stanovené lhůtě nebyla doručena žádná písemná žádost zájemce o poskytnutí zadávací dokumentace podle § 48 odst. 1 a 2 ZVZ. Postup zástupkyně zájemce, která se dostavila do žalobcova sídla, kde pracovníci podatelny požádala o potvrzení o nevydání zadávací dokumentace, za doručení žádosti považovat nelze, neboť žádost na podatelně nezůstala. Pracovníci podatelny přitom označil žalobce za nekompetentní k tomu, aby odmítla vydání zadávací dokumentace, a její sdělení na žádosti proto považuje za neúčinné. Zájemce tak neučinil řádné písemné podání podle § 37 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 48 odst. 2 ZVZ. Statutární orgán žalobce se tak vůbec nedozvěděl, že zájemce o poskytnutí zadávací dokumentace usiluje. Pokud by žádost obdržel, zadávací dokumentaci by mu poskytl. Žalovaný zde poukázal také na to, že zájemce měl ještě celých 5 dní k tomu, aby o poskytnutí zadávací dokumentace řádně požádal.

Proti tomu podal zájemce návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (žalobce) podle § 114 ZVZ. K němu přiložil fotokopii písemnosti nazvané „Žádost o poskytnutí zadávací dokumentace“, kde byl jako adresát uveden žalobce. V textu bylo uvedeno, že zájemce jednajícím ředitelkou společnosti žádá o poskytnutí zadávací dokumentace na veřejnou zakázku „Nakládání s odpady na území města Ledec nad Sázavou a odstranění odpadů ze svozové oblasti zadavatele“. V dolní části je písemnost opatřena podacím razítkem žalobce s datem 10. 11. 2006 a rukou psaným textem „žádost podána po termínu (3. 11. 2006)“ a opatřena nečitelným podpisem.

Rozhodnutím ze dne 5. 1. 2007 vydal žalovaný předběžné opatření, jímž zakázal žalobci uzavřít smlouvu v daném zadávacím řízení do doby, než bude vydáno rozhodnutí, jímž bude správní řízení ukončeno.

Žalobce předložil žalovanému čestné prohlášení své zaměstnankyně Jaroslavy Horajsové, která prohlašuje, že dne 10. 11. 2006 se do podatelny dostavila žena, která požadovala, aby jí potvrdila, že jí nevydala zadávací dokumentaci na předmětnou veřejnou zakázku. K tomu předložila na pult list papíru, který uvedená pracovnice opatřila razítkem podatelny a sdělením. Ihned poté si žena dokument vzala a pracovnice podatelny tak nemohla ani poříditi jeho kopii a zaevidovat ho ve spisové službě. Podle jejího názoru tak nedošlo k doručení dokumentu, neboť nebyl fyzicky zanechán na podatelně. Pravdivost tohoto prohlášení svým podpisem stvrdila i další pracovnice podatelny, Veronika Cihlářová.

Rozhodnutím ze dne 4. 4. 2007 žalovaný zrušil zadávací řízení, neboť dospěl k závěru, že žalobce porušil § 38 odst. 4 písm. c) a § 48 odst. 1 ZVZ. Podle žalovaného žalobce stanovil pravidla pro poskytnutí zadávací dokumentace odlišně od pravidel uvedených v § 48 odst. 2 ZVZ, neboť v písemné výzvě k podání nabídky ve zjednodušeném podlimitním řízení určil kratší lhůtu pro žádost o poskytnutí zadávací dokumentace, než je stanovena zákonem. Porušení § 48 odst. 1 ZVZ shledal žalovaný v tom, že žalobce nepředal ani nezaslal zadávací dokumentaci v listinné či elektronické podobě dodavateli do 2 dnů ode dne doručení písemné žádosti dodavatele. Uvedené porušení podle žalovaného mohlo podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Žalovaný vzal za prokázané, že zájemce řádně požádal o poskytnutí zadávací dokumentace, neboť v souladu s výzvou tak učinil na podatelně žalobce. Žalobce se tak nemůže dovolávat toho, že na podatelně pracovala „nefundovaná osoba“.

Na základě podnětů žalobce žalovaný dne 1. 6. 2007 vyhotovil dvě opravná rozhodnutí, kterými opravil řadu chyb ve svém rozhodnutí ze dne 4. 4. 2007. Tato opravná rozhodnutí však byla žalobci doručena až dne 12. 12. 2007.

Žalobou napadeným rozhodnutím předseda žalovaného zamítl rozklad podaný žalobcem a rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2007 potvrdil.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba není důvodná.

IV. a) Námitky procesního charakteru

Nejprve se soud zabýval námitkami nedostatečně zjištěného stavu věci a nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud by totiž rozhodnutí vycházelo z nesprávně nebo nedostatečně zjištěného stavu, případně by bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nebylo by možné posuzovat zákonnost závěrů v něm obsažených. Jestliže totiž žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami uplatněnými v rozkladu, namítá nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 1282/2007: „*Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající*

v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“. V daném případě však soud namítanou nepřezkoumatelnost ani jinou procesní vadu s vlivem na zákonnost rozhodnutí neshledal.

Žalobce předně namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s některými jeho námitkami uplatněnými v rozkladu. Nedostatečně odůvodněným shledává bod 32 napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný nezabýval žalobcovým tvrzením, že zájemce měl faktickou možnost o zadávací dokumentaci požádat až do konce zákonem stanovené lhůty.

Z citovaného bodu napadeného rozhodnutí k tomu vyplynulo, že se žalovaný v otázce porušení § 48 odst. 2 ZVZ ztotožnil s názorem obsaženým ve správním rozhodnutí prvního stupně, a to že žalobce pochybil, pokud v písemné výzvě k podání nabídky stanovil kratší lhůtu pro žádost o poskytnutí zadávací dokumentace, než je stanovena zákonem. Dále je zde uvedeno, že na tom nic nemění ani žalobcovo tvrzení, že tato lhůta platila pouze pro ty subjekty, které žalobce přímo oslovil a které ji akceptovaly. Rozdílné stanovení lhůt totiž podle správního orgánu ve výzvě není vůbec uvedeno, navíc by takový postup byl v rozporu se zásadou rovného zacházení podle § 6 ZVZ. Z bodu 33 napadeného rozhodnutí pak plyne, že správní orgán měl za nepochybné, že se pracovnice podatelny nesprávně stanovenou lhůtou řídila a proto zadávací dokumentaci zájemci nevydala. Tuto skutečnost správní orgán dovodil jak z odmítnutí vydání zadávací dokumentace, tak z podacího razítka žalobce a textu obsaženého na žádosti o vydání dokumentace. Pravost této žádosti ani na ní napsaného přípisu žalobce přitom nezpochybnil.

Z uvedeného má soud za to, že se žalovaný touto otázkou zabýval dostatečně. Z popsanych bodů odůvodnění je totiž zcela zřejmé, z jakých důvodů se ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí prvního stupně a jakými úvahami se při řešení této otázky řídil. Tato část rozhodnutí tak splňuje požadavky stanovené § 68 odst. 2 správního řádu na odůvodnění správního rozhodnutí („V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“). Pokud se pak žalovaný výslovně nevyjádřil k žalobcovu tvrzení, že zájemce měl právní i faktickou možnost zadávací dokumentaci v zákonné lhůtě získat, nijak to neovlivnilo přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z obsahu obou výše popsanych bodů totiž vyplývá jednoznačný závěr správního orgánu o tom, že zájemce možnost požádat o poskytnutí zadávací dokumentace neměl, resp. že této možnosti využil a vydání zadávací dokumentace mu bylo odepřeno. K tomu je třeba poukázat na to, že otázce, zda se jedná o závěr zákonný, se bude soud věnovat při věcném posouzení.

Podle žalobce se žalovaný také nedostatečně zabýval jeho tvrzením, že zájemce neměl vůli žádost o zadávací dokumentaci podat a jeho jednání mělo znaky obstrukce.

Jak vyplynulo z bodu 36 napadeného rozhodnutí, tak i touto námitkou se žalovaný zabýval. Uvedl zde totiž, že úmysl obstrukce se zpravidla obtížně prokazuje, nicméně v daném případě nenabyl žádného podezření, že by zájemci o získání zadávací dokumentace nešlo a že by sledoval pouze zkomplikování zadávacího procesu. Poukázal také na to, že zájemce pouze využil svých práv, která mu ZVZ přiznává - ať už práva vyzvednout u zadavatele zadávací dokumentaci v zákonem stanovené lhůtě nebo podat námitky či návrh na přezkoumání úkonů zadavatele.

Správní orgán se tak i námitkou údajné obstrukce ze strany zájemce zabýval a neshledal ji důvodnou. Uvedené vypořádání považuje zdejší soud za zcela dostatečné. Tím spíše za situace, kdy žalobce žádný důvod, pro který by zájemce měl zájem hatit zadávací řízení, během správního řízení neuváděl. Je tak třeba zdůraznit, že žalobce svoje tvrzení nejen nijak neodůvodnil, ale ani nepodepřel žádným důkazním návrhem. Pokud navrhoval výslech zájemce, soud považuje za zcela nepravděpodobné, že by zájemce obstrukční charakter svého jednání potvrdil, a to i za situace, kdy by skutečně jednal účelově. Názor zájemce na danou věc totiž jednoznačně plyne z podané námitky i návrhu na přezkoumání rozhodnutí zadavatele. Jeho výslech tak soud považuje ve shodě se žalovaným za nadbytečný.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaný pochybil, pokud neprovedl žalobcem navržené důkazy svědeckou výpovědí jeho statutárních orgánů a pracovníků na podatelně.

Jak správně upozorňuje žalovaný, § 52 správního řádu stanoví, že „účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“ Účastník je tak povinen důkazy k prokázání svých tvrzení navrhovat, avšak správní orgán vždy posoudí, zda je provedení navrženého důkazu třeba, tedy zda navržený důkaz může prokázat účastníkovu tvrzení a zda jeho provedení povede k řádnému zjištění stavu věci. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že navržený důkaz nemůže účastníkovu tvrzení prokázat a do řízení nic nového přinést, je povinen jeho neprovedení v odůvodnění svého rozhodnutí řádně objasnit. V opačném případě by postupoval mj. v rozporu se zásadami spravedlivého procesu, jak ostatně uvedl i Ústavní soud, např. ve svém nálezu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, zveřejněném pod č. 10 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu. Uvedený nález se sice vztahoval k řízení před soudem, zdejší soud však nevidí rozumný důvod, proč závěry v něm obsažené neaplikovat i na řízení správní.

V daném případě sice navržené důkazy provedeny nebyly, jejich neprovedení je v napadeném rozhodnutí však řádně odůvodněno. V bodě 37 je totiž uvedeno, že provedení těchto důkazů by bylo nadbytečné, neboť skutkový stav byl dostatečně zjištěn z vyjádření žalobce, zadavatele i správního spisu. S tímto závěrem pak plně souhlasí i zdejší soud, neboť všechny osoby, jejichž výsledky žalobce navrhoval se v daném řízení písemně vyjádřily a jejich názor na danou věc je tak dostatečně znám.

Poukazuje-li žalobce na to, že žalovaný měl odstranit rozpory mezi tvrzením pracovníce podatelny žalobce a zájemce, je třeba poukázat na to, že tak také v rámci řádného zjišťování stavu věci učinil. Z napadeného rozhodnutí je totiž zřejmé, že správní orgán mj. na základě písemné žádosti opatřené přípisem pracovníce podatelny dospěl k závěru, že zástupkyně zájemce v podatelně předložila žádost o poskytnutí zadávací dokumentace. Pracovnice podatelny zadávací dokumentaci odmítla vydat a tuto skutečnost spolu s důvodem na žádosti vyznačila. Správní orgán přitom pracovníci podatelny považoval za kompetentní osobu jak k přebírání písemností tak k vydávání zadávací dokumentace. Aniž by to tedy v rozhodnutí výslovně uvedl, rozpory mezi tvrzením pracovníce podatelny a tvrzením zájemce popsáním zjištěním stavu věci odstranil.

Žalobce dále namítá, že jeho námitka, s níž se žalovaný vypořádával v bodě 40 napadeného rozhodnutí, nemůže být považována za rozhodnutou, neboť se v tomto bodě žalovaný dovolává názoru soudu zaujatého v rozsudku, který byl napaden kasační stížností.

Z bodu 40 napadeného rozhodnutí pak vyplynulo, že v něm, jakož i v bodě předchozím, se žalovaný zabýval žalobcovým tvrzením, že se nemohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Žalovaný zde uvedl, že žalobci byla usnesením ze dne 22. 12. 2006 stanovena lhůta do 13. 1. 2007, v níž se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí, žalobce své stanovisko také sdělil. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2006, č. j. 62 Ca 13/2006-69, v němž soud pochybení správního orgánu neshledal, pokud účastníka správního řízení o možnosti vyjádřit se ke skutečnostem, které budou podkladem rozhodnutí, poučil v oznámení o zahájení správního řízení.

Z uvedeného má soud za nepochybné, že se žalovaný i touto žalobcovou námitkou řádně zabýval. Pokud pak na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek zdejšího soudu, nelze mu ničeho vytknout, a to bez ohledu na to, že se jedná o rozsudek, který byl napaden kasační stížností. Jedná se totiž o rozsudek pravomocný (§ 54 odst. 5 s. ř. s.). Nepřiznal-li Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek, jedná se o rozsudek vykonatelný a závěry v něm obsažené je třeba respektovat. Teprve poté, co by Nejvyšší správní soud k podané kasační stížnosti rozsudek krajského soudu zrušil, není možné se jím řídit a případně se dovolávat závěrů v něm uvedených. Názor žalobce, že pokud se žalovaný k určité námitce odvolává na právní názor soudu, který není potvrzen soudem vyššího stupně, nelze tuto námitku považovat za rozhodnutou, je tak mylný.

Žalobce dále upozorňuje na to, že v prvním ani druhém stupni správního řízení nebyl seznámen s podklady pro rozhodnutí.

Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že 22. 12. 2006 vyhotovil žalovaný oznámení o zahájení správního řízení. Uvedené oznámení jehož přílohu tvořilo

„usnesení o stanovení lhůt“ z téhož dne bylo žalobci doručeno 27. 12. 2006. V usnesení o stanovení lhůt byl žalobce poučen o tom, že do 11. 1. 2007 je oprávněn navrhopvat důkazy, činit návrhy a vyjádřit v řízení své stanovisko a do 13. 1. 2007 je oprávněn vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Práva podat vyjádření také žalobce využil (podáními učiněnými dne 3. a 11. 1. 2007). Aniž by žalovaný pak činil jakékoli úkony a založil do spisu jakýkoli podklad, rozhodnutí vydal až 4. 4. 2007.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu, *„nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“*.

Z uvedeného je tak zřejmé, že pokud jde o řízení v prvním stupni, byl žalobce na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí řádně upozorněn (usnesením doručeným mu 27. 12. 2006). Skutečnost, že se tak stalo současně s oznámením o zahájení správního řízení, v této konkrétní věci právo žalobce nijak neomezuje. Jak již totiž konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005-86, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 1319/2007, *„byl-li účastník správního řízení vyrozuměn o tom, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí a případně učinit procesní návrhy na doplnění dokazování, a to ještě předtím, než správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, nicméně z výzvy je nepochybné, kdy bude shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno, a účastník se nemusí seznamovat s podklady před tímto okamžikem, nejde o porušení práva upraveného v § 33 odst. 2 správního řádu (pozn. soudu: zákona č. 71/1967 Sb.) (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod)“*. Skutečnost, že se uvedený rozsudek vztahoval ke správnímu řádu předchozímu (zákonu č. 71/1967 Sb.), nemá na jeho použití na danou situaci žádný vliv, neboť § 33 odst. 2 správního řádu z roku 1967 (*„Správní orgán je povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění.“*) je takřka shodný s § 36 odst. 3 správního řádu. Tentýž závěr, tj. že účastník může být o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí již v oznámení o zahájení správního řízení, zaujal Nejvyšší správní soud i ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2007, č. j. 2 Afs 198/2006-74, www.nssoud.cz.

V daném případě byla situace obdobná té, na kterou dopadají citované rozsudky. Žalobce byl totiž upozorněn, že do 11. 1. 2007 bude žalovaný shromažďovat podklady (toto sdělení lze dovodit z toho, že do tohoto data může žalobce podávat návrhy) a do 13. 1. 2007 má pak právo se s podklady seznámit. Byť se jedná o lhůtu poměrně krátkou, byla podle názoru soudu s ohledem na obsah správního spisu, který obsahoval převážně listiny předložené žalobcem, dostatečná. Žalobci tak byla dána možnost se s podklady pro rozhodnutí prvního stupně seznámit a vyjádřit se k nim. Soud považuje za vhodné také zmínit, že tohoto práva žalobce nevyužil, neboť ve stanovené lhůtě, ale ani později, s cílem nahlédnout do spisu k žalovanému nedorazil.

Soud k této problematice dále zdůrazňuje, že postup správního orgánu, který účastníka řízení vyrozumí o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí současně s oznámením o zahájení správního řízení a zároveň mu k tomu stanoví lhůtu, nesmí být pravidlem a má být spíše výjimečným. Správní orgán totiž v době zahájení správního řízení zpravidla ještě nemůže předpokládat, jaké podklady budou do správního spisu doloženy a ani kdy se tak stane. Jak uvedl zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. 62 Ca 14/2008, tuto praxi lze aprobovat pouze v situaci, kdy žádné další podklady nad rámec těch, které byly ve správním spisu k dispozici v okamžiku zahájení správního řízení, nejvýše vyjma těch, které poskytoval samotný účastník, nebyly ve správním řízení shromažďovány, a tedy účastníku řízení bezprostředně po zahájení správního řízení mohly být známy všechny podklady, na základě kterých žalovaný rozhodoval (v okamžiku zahájení správního řízení byl dán podklad rozhodnutí materiálně totožný s podkladem, který tu byl dán v okamžiku rozhodnutí žalovaného ve věci). Takový závěr ostatně zaujal zdejší soud s odkazem na předchozí rozhodovací praxi (rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 29.6.2000 ve věci sp. zn. 2 A 5/2000) i ve věci sp. zn. 62 Ca 13/2006.

Jinak by tomu však bylo (tj. výše popsanou praxi žalovaného by nebylo možné tolerovat) v situaci, která nastala např. právě ve věci sp. zn. 62 Ca 14/2008. Zde totiž po formálním poskytnutí možnosti seznámit se s podkladem rozhodnutí při zahájení správního řízení došlo k rozšíření tohoto podkladu o další listiny. Podklad rozhodnutí po vydání usnesení o tom, že se žalobce může s podkladem rozhodnutí seznámit, tak nebyl v citované věci materiálně tentýž, jako v okamžiku vydání rozhodnutí v prvním stupni správního řízení. Je totiž třeba vycházet ze smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, který garantuje účastníkům správního řízení možnost být seznámen s celým podkladem rozhodnutí ve stavu, v jakém se nachází v okamžiku vydání rozhodnutí ve věci, tj. být poté, co je shromážděn podklad rozhodnutí, seznámen s tím, o jaký konkrétní podklad se bude rozhodnutí ve věci opírat, a materializované právo k tomu uplatnit případné procesní návrhy. Pokud tomu tak není, je správní řízení zpravidla zatíženo vadou, jež má přímý vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Jak je již poukázáno výše, v případě právě projednávaném tento formální postup správního orgánu žalobce nijak na jeho právech nepoškodil, neboť po vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí přibyly do správního spisu toliko písemnosti podané žalobcem. S těmi se pak logicky seznamovat nemusel, neboť mu byly známy. Postup žalovaného se tak nijak nedotkl žalobcových práv.

Pokud jde o správní řízení ve druhém stupni (tj. řízení o rozkladu), tak v něm již žalobce upozorněn na možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí nebyl. Tuto skutečnost ostatně přiznává i žalovaný. Poukazuje však na to, že v tomto řízení nedoplnil dokazování a v souladu s ustálenou judikaturou tak nebyl povinen žalobce upozorňovat na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplynulo, že vyjma žalobcových návrhů, vyjádření společnosti Služby města Pardubice a. s. k podanému rozkladu, opravných rozhodnutí a předkládací zprávy správní spis o žádné listiny v tomto stupni řízení doplněn nebyl. Žalovaný má tedy pravdu v tom, že dokazování skutečně doplněno nebylo. Při rozhodování o rozkladu pak žalovaný vycházel z podkladů umístěných do spisu již během správního řízení v prvním stupni (vyjádření společnosti Služby města Pardubice a. s. k podanému rozkladu se na výsledku správního řízení nijak neprojevovalo, skutkový stav tím nebyl nijak dále zjišťován). Na možnost seznámit se s těmito podklady pro rozhodnutí byl žalobce žalovaným upozorněn. Za této situace je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003-61, www.nssoud.cz, kde je konstatováno: „*Za předpokladu, že správní orgán (stěžovatel) pak řízení na druhém stupni nedoplnil prováděním dalšího dokazování a při rozhodování vycházel pouze z těch podkladů, které již účastník řízení znal, Nejvyšší správní soud konstatuje, že nedošlo k porušení ust. § 33 odst. 2 správního řádu (pozn. soudu: zákona č. 71/1967 Sb.). Vyzvání účastníka podle citovaného ustanovení by bylo čistě formálním úkonem. (...) správní orgán druhého stupně má povinnost vyzvat účastníka řízení dle ust. § 33 odst. 2 správního řádu pouze za předpokladu, že spisový materiál jím byl doplněn o další podklady, které jsou účastníku řízení neznámé a které mají relevantní vztah k dané věci*“. Uvedené rozhodnutí pak lze aplikovat i na danou situaci. Jak již bylo poukázáno výše, skutečnost, že se vztahovalo ke správnímu řádu z roku 1967 na to nemá žádný vliv.

Soud tedy uzavírá, že přestože nebyl žalobce v řízení o rozkladu vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí o rozkladu, nemá tato skutečnost žádný vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí.

Uvedený závěr nijak nemůže zvrátit ani žalobcova námitka, že není zřejmé, zda předseda žalovaného rozhodl v souladu s návrhem rozkladové komise či nikoli a že žalobce nemohl uplatnit případnou podjatost členů rozkladové komise. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 10. 2004, č. j. 2 A 11/2002-227, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 463/2005, návrh rozkladové komise nelze chápat jako podklad pro rozhodnutí, s nímž by měl mít účastník právo se seznámit ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu z roku 1967; „*naopak jde o návrh, který ze shromážděných podkladů při skutkovém hodnocení i právním posouzení případu vychází*“. Rovněž za podklad rozhodnutí nelze považovat seznam členů rozkladové komise.

Pokud jde o námitku, že žalobce neměl možnost namítnout případnou podjatost členů rozkladové komise, tak ani tu neshledal zdejší soud důvodnou.

Podle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Podle odst. 1 tohoto ustanovení je úřední osobou „*každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu*“.

Ustanovení § 15 odst. 2 správního řádu konstatuje, že „*úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen oprávněné úřední osoby)*“. Podle odst. 4 tohoto ustanovení se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, „*provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena*“.

Podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu „*o rozkladu rozhoduje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Návrh na rozhodnutí podle odstavce 2 předkládá ministrovi nebo vedoucímu jiného ústředního správního úřadu rozkladová komise. Rozkladová komise má nejméně 5 členů. Předsedu a ostatní členy rozkladové komise jmenuje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Většinu členů rozkladové komise tvoří odborníci, kteří nejsou zaměstnanci zařazení do ústředního správního úřadu. Ustanovení § 14 a 134 platí obdobně s tím, že rozkladová komise může jednat a přijímat usnesení v nejméně pětičlenných senátech a že většina přítomných členů musí být odborníci, kteří nejsou zaměstnanci ústředního správního úřadu*“.

Z uvedeného (zejména z poslední věty § 152 odst. 3 a § 14 odst. 1 správního řádu) je tak zřejmé, že i členové rozkladové komise jsou považováni za úřední osoby, jejichž podjatost mají účastníci právo namítat (narozdíl od právní úpravy podle správního řádu z roku 1967, k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2004, č. j. 6 A 116/2001-120, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 919/2006). Tento závěr považuje zdejší soud za logický a správný, přestože rozkladová komise ve věci nerozhoduje, nýbrž připravuje pouze návrh rozhodnutí, který vedoucí ústředního orgánu státní správy není povinen akceptovat. Soud má totiž za to, že i osoby, které připravují návrh na rozhodnutí o rozkladu, se tím „*bezprostředně podílejí na výkonu pravomoci správního orgánu*“. Jak již totiž konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 As 83/2008 – 124, www.nssoud.cz, „*úřední osobou je totiž každý zaměstnanec žalovaného, který se bezprostředně podílí na řízení*“. Vedle osoby, která písemnosti v řízení „*schvaluje a podepisuje, jsou to také ti, kteří připravují podklady pro rozhodování nebo provádějí jednotlivé procesní úkony ve věci. Naopak úředními osobami z povahy věci nejsou ti, kdo pouze technicky manipulují se spisem, přepisují jednotlivé přípisy podle předlohy nebo písemnosti vypravují*“. Pokud jde o členy rozkladové komise, tak ne všichni jsou a ostatně ani nemohou být zaměstnanci žalovaného. Z povahy jejich činnosti, kterou je příprava návrhu rozhodnutí, je však nezbytné, je za úřední osoby ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu považovat a účastníkům umožnit jejich podjatost namítat. Je-li za úřední osobu považován ten, který připravuje pouze podklady pro rozhodnutí, tím spíše jí musí být člen rozkladové komise, který připravuje přímo návrh rozhodnutí. Do sféry účastníka totiž může zasáhnout silněji, než pouze ten, kdo připravuje podklady a nebo ve věci činí jen procesní úkony. V zájmu objektivitě a zprůhlednění správního

řízení je tak nezbytné, aby rozkladová komise nebyla složená z členů, kteří by byli ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu vyloučeni.

Zdejší soud však nepovažuje členy rozkladové komise za „oprávněné úřední osoby“, jejichž jména by musela být ve spise uvedena ve smyslu § 15 odst. 4 správního řádu. Takový závěr ostatně neplyne ani z textu zákona. Žalovaný tedy nepochybil, pokud jejich jména do spisu neuvedl a žalobce s nimi neseznámil. V daném případě totiž žalobce žalovaného o jejich sdělení nežádal. Ostatně i § 15 odst. 4 správního řádu, na nějž navíc zákon ve vztahu k členům rozkladové komise přímo neodkazuje, uvádí, že jméno oprávněné úřední osoby bude účastníkovi sděleno „na požádání“.

Nad rámec uvedeného považuje soud za nezbytné konstatovat, že pokud by žalobce o sdělení jmen členů rozkladové komise požádal, správní orgán by byl povinen mu tato jména poskytnout, a to proto, aby byla minimalizována rizika, která s sebou může případná podjatost osoby, podílející se na řízení, přinášet. Pokud by tak neučinil, nemohl by totiž žalobce (účastník řízení) účinně uplatnit námitku podjatosti, kterou mu přiznává § 14 odst. 2 a § 152 odst. 3 správního řádu.

Poslední žalobcova námitka procesního charakteru poukazuje na blíže nekonkretizované vady správního rozhodnutí prvního stupně, jejichž odstranění žalobce požadoval vydáním opravných rozhodnutí. Ta mu však nebyla do doby podání žaloby doručena.

K tomu soud prvně uvádí, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba obsahovat jak právní tak skutkové důvody, pro které žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 488/2005). Námitka, v níž žalobce namítá nespécifikované formální vady správního rozhodnutí a odkazuje k tomu na svoje návrhy uplatněné ve správním řízení, tak podle soudu nesplňuje požadavek stanovený citovaným ustanovením na řádný žalobní bod. O řádný žalobní bod by šlo tehdy, pokud by žalobce vady správního řízení v žalobě konkrétně uvedl. To ale neučinil. Zdejší soud však považuje za vhodné se k této námitce přesto vyjádřit, neboť úzce souvisí s námitkou jinou, a to, že žalobci nebyla doručena opravná rozhodnutí, která měla tyto chyby opravit.

Ze spisu soud zjistil, že správní rozhodnutí prvního stupně skutečně obsahovalo značné množství chyb v psaní a dalších zjevných nesprávností (chyby v datech, identifikačních číslech a dokonce v označení osoby, která je povinna zaplatit náklady řízení – namísto žalobce, tam bylo uvedeno, že náklady řízení má zaplatit „město Litvínov“). Žalobce na tyto chyby ve správním řízení v několika podáních upozornil a domáhal se vydání opravného rozhodnutí podle § 70 správního řádu. Součástí správního spisu pak jsou dvě opravná rozhodnutí, nicméně není zřejmé, že byla účastníkům správního řízení před vydáním napadeného rozhodnutí a tedy před

skončením správního řízení doručena. Naopak z doručenek předložených žalovaným v soudním řízení plyne, že žalobci (resp. jeho zástupci) byla tato rozhodnutí doručena až dne 12. 12. 2007. Zda byla doručena i druhému účastníkovi řízení (společnosti Služby města Pardubice a. s.) ze správního spisu zřejmé není. Na výzvu soudu žalovaný předložil doručenky, které dokládají, že jak společnosti Služby města Pardubice a. s. tak žalobci (přímo - nikoli prostřednictvím jeho zástupce) byla obě opravná rozhodnutí doručena dne 5. 6. 2007.

Podle § 70 správního řádu „*opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí*“.

Pokud pak jde o námitku, že žalobci nebyla opravná rozhodnutí doručena, tak tu shledává soud důvodnou, a to přesto, že žalovaný poté, co mu byla doručena žaloba k vyjádření, obě opravná rozhodnutí žalobci doručil. Soud totiž při přezkoumání správního rozhodnutí vychází z právního a skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V době, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, opravná rozhodnutí žalobci doručena nebyla a zřejmé nesprávnosti tak rozhodnutí prvního stupně obsahovalo.

Uvedené však nemá na zákonnost rozhodnutí žádný vliv, neboť se jedná o chyby v psaní a jiné zřejmé nesprávnosti, které nedosahují intenzity vady, jež by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Přestože je množství přepisů a dalších nesprávností v rozhodnutí skutečně vysoké, jedná se o nesprávnosti zřejmé, které nijak neznejasňují, k jakým závěrům žalovaný v rozhodnutí dospěl ani z jakého důvodu. Rovněž je zřejmý okruh účastníků i to, jaká povinnost je žalobci ukládána. Z kontextu celého rozhodnutí je pak nepochybné také to, že náklady řízení má zaplatit neúspěšný žalobce, jakožto zadavatel, a nikoli město Litvínov, které účastníkem správního řízení vůbec nebylo. Toho si je ostatně vědom i sám žalobce, neboť se ve svých návrzích podaných ve správním řízení domáhá právě provedení oprav podle § 70 správního řádu. Soud tak uzavírá, že pokud by kvůli těmto zřejmým nesprávnostem, navíc řádně opraveným (byť až po skončení správního řízení), napadené rozhodnutí zrušil, jednalo by se o přepjatý formalismus, který je Ústavním soudem tolik kritizován (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 22. 5. 2002, sp. zn. I. ÚS 336/2000, <http://nalus.usoud.cz>).

Krajský soud tak neshledal žádné z namítaných procesních pochybení, které by mohlo být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. b) Posouzení žaloby *in merito*

Za tohoto stavu se tedy soud zaměřil na posouzení žalobních tvrzení vztahujících se k samotnému hmotněprávnímu posouzení věci.

Podle § 38 odst. 1 a 2 ZVZ vyzývá veřejný zadavatel ve zjednodušeném podlimitním řízení písemnou výzvou nejméně 5 zájemců k podání nabídky a k prokázání splnění kvalifikace. Písemnou výzvu uveřejní vhodným způsobem po celou dobu trvání lhůty pro podání nabídek. Podle odst. 4 písm. c) a d) tohoto ustanovení musí výzva obsahovat také „*zadávací dokumentaci nebo podmínky přístupu či poskytnutí zadávací dokumentace podle § 48*“ a „*lhůtu a místo pro podání nabídek*“.

Ustanovení § 48 odst. 1 ZVZ určuje, že pokud zadavatel neposkytne „*v otevřeném řízení nebo ve zjednodušeném podlimitním řízení neomezený a přímý dálkový přístup k zadávací dokumentaci, předá či zašle zadávací dokumentaci v listinné či elektronické podobě dodavateli v otevřeném řízení do 6 dnů a ve zjednodušeném podlimitním řízení do 2 dnů ode dne doručení písemné žádosti dodavatele*“. Odst. 2 tohoto ustanovení pak konstatuje, že „*písemná žádost dodavatele o poskytnutí zadávací dokumentace musí být v otevřeném řízení zadavateli doručena nejpozději 12 dnů před uplynutím lhůty pro podání nabídek a ve zjednodušeném podlimitním řízení nejpozději 5 dnů před uplynutím lhůty pro podání nabídek. Nabídku může podat rovněž dodavatel, který nepožádal zadavatele o poskytnutí zadávací dokumentace nebo který si zadávací dokumentaci nevyzvedl, pokud byla zadávací dokumentace umístěna na veřejně přístupném elektronickém nástroji*“.

Podle § 118 ZVZ „*nedodrží-li zadavatel postup stanovený pro zadání veřejné zakázky, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy, Úřad uloží nápravné opatření tím, že zruší zadání veřejné zakázky nebo jen jednotlivý úkon zadavatele, jinak řízení zastaví*“.

V daném případě se jednalo o zjednodušené podlimitní řízení. Potenciální zájemce tak mohl o poskytnutí zadávací dokumentace požádat nejpozději tehdy, aby byla zadavateli žádost doručena 5 dní před uplynutím lhůty pro podání nabídek. Ve výzvě bylo stanoveno, že lhůta pro podání nabídek končí 20. 11. 2006 v 10.00 hod. Nejpozdějším datem, kdy mohla být žalobci doručena žádost o poskytnutí zadávací dokumentace, tedy bylo 15. 11. 2006. Není tak pochyb o tom, že pokud ve výzvě zadavatel uvedl, že lhůta k vyzvednutí zadávací dokumentace končí 3. 11. 2006, nejednal v souladu se ZVZ.

Žalobce však namítá, že kratší lhůta obsažená ve výzvě byla určena pouze subjektům, které přímo oslovil a nikoli zájemci (společnosti Služby města Pardubice a. s.), který informaci o veřejné zakázce zjistil na internetových stránkách žalobce.

Podle žalobce mohl takový zájemce požádat o poskytnutí zadávací dokumentace ve lhůtě podle ZVZ a zadávací dokumentace by mu byla poskytnuta.

Ani s touto námitkou se však zdejší soud neztotožňuje. Jak totiž vyplynulo ze spisu, výzva k podání nabídky obsahovala toliko jednu lhůtu pro vyzvednutí zadávací dokumentace, a to lhůtu do 3. 11. 2006. Nikde v ní nebylo uvedeno a ani z ní nijak neplynulo, že by tato lhůta byla určena pouze přímo osloveným subjektům. Soud tak má za to, že žalobce ve výzvě stanovil lhůtu v rozporu s § 48 ZVZ.

Nad rámec uvedeného se soud zcela ztotožňuje se žalovaným v tom, že pokud by zadavatel skutečně stanovil jednu lhůtu pro vyzvednutí zadávací dokumentace pro subjekty, které přímo oslovil, a druhou pro subjekty ostatní, jednalo by se o porušení zásady rovného zacházení podle § 6 ZVZ. ZVZ totiž neumožňuje zadavateli stanovovat lhůty pro podání žádosti o zadávací dokumentaci (neboť tato lhůta plyne ze zákona), tím méně lhůty různé délky pro různé subjekty. V daném případě tak žalobce ale neučinil, neboť stanovení vícero lhůt z výzvy neplyne, a proto se soud i žalovaný k této situaci vyslovili pouze *obiter dictum*.

Soud dále nesouhlasí ani s tím, že zájemce měl faktickou možnost zadávací dokumentaci v zákonem stanovené lhůtě získat. Jak totiž vyplynulo ze správního spisu zájemce, resp. jeho zástupkyně se do podatelny žalobce dne 10. 11. 2006 dostavila a předložila písemnou žádost o vydání zadávací dokumentace. Soud má rovněž za nesporné, neboť tuto skutečnost nikdo nezpochybil, že pracovnice podatelny na žádost umístila žalobcovu podací razítko s datem 10. 11. 2006 a rukou napsala, že je žádost podána po termínu (3. 11. 2006). Soud přitom nepovažoval za důležité, zda bylo podací razítko obvyklým způsobem „vyplněno“. Podstatné je, že obsahuje označení žalobce (je tedy zřejmé, že se podání dostalo do sféry toho, kdo byl jeho adresátem), datum přijetí podání (je tedy zřejmé, že se podání adresátovi do jeho sféry dostalo konkrétního dne) a podpis oprávněné pracovnice podatelny žalobce (je tedy zřejmé, že toto podání bylo přijato podatelnou žalobce). Rovněž není sporu o tom, že zájemci zadávací dokumentace vydána nebyla.

Z uvedeného tak plyne, že zájemce o poskytnutí zadávací dokumentace požádal řádnou písemnou žádostí na podatelně žalobce dne 10. 11. 2006. Postupoval tak v souladu s § 48 odst. 1 ZVZ a pokud šlo o místo, kde o zadávací dokumentaci žádal, rovněž v souladu s poučením obsaženým ve výzvě zadavatele, neboť ta přímo hovořila o tom, že se zadávací dokumentace bude vydávat na podatelně žalobce. Jestliže žalobce tvrdí, že zájemce neměl zájem zadávací dokumentaci získat, ale domáhal se pouze potvrzení o tom, že mu vydána nebyla, nekoresponduje toto jeho tvrzení s listinami obsaženými ve spisu (zejména ze žádostí). Ze žádosti totiž jednoznačně plyne, že zájemce o poskytnutí zadávací dokumentace požádal a pracovnice podatelny mu zadávací dokumentaci odmítla vydat s ohledem na uplynutí lhůty stanovené ve výzvě. Tuto skutečnost také potvrdila na žádosti. Nic na tom nemůže změnit to, že si

pracovnice podatelny jedno vyhotovení žádosti neponechala a ani to, co zástupkyně zájemce na podatelně uváděla.

Zjištěnému stavu by mohla být přiměřená i taková konstrukce, že si zástupkyně zájemce na podatelnu skutečně přišla pouze pro potvrzení o nevydání zadávací dokumentace, jak tvrdí žalobce. Ani taková situace by však nic neměnila na tom, že zájemce postupoval v souladu se zákonem – řádně totiž předložil písemnou žádost o vydání zadávací dokumentace na podatelně zadavatele (žalobce), tedy na místě k tomu určeném. Jistě si lze totiž představit, že zájemce měl skutečně za to, že mu zadavatel zadávací dokumentaci nevydá, neboť uplynula lhůta k jejímu vydání stanovená ve výzvě. Pokud by se chtěl o veřejnou zakázku ucházet, nezbývalo by mu v takovém případě nic jiného, než s potvrzením o nevydání zadávací dokumentace podat zadavateli námitky, kde by poukázal na to, že mu zadávací dokumentace v rozporu se zákonem nebyla vydána.

Kdyby bylo pravdivé žalobcovo tvrzení, že pokud by zájemce požádal, zadávací dokumentace by mu byla řádně vydána, nepochybně by pracovnice podatelny zadávací dokumentaci na jeho žádost vydala. Jestliže by o ni zájemce neměl zájem a požadoval pouze potvrzení o jejím nevydání, jak tvrdí žalobce, jistě by pracovnice podatelny na žádost neuvedla, že je žádost podána po lhůtě, ale že zadávací dokumentace nebyla vydána proto, že o její vydání zájemce nestál.

Na uvedeném pak nemůže nic změnit ani žalobcovo tvrzení o účelovém až obstrukčním jednání zájemce. Soud ve shodě se žalovaným žádnou obstrukci ani účelovost na straně zájemce neshledává a ani mu není jasné, jaký užitek by zájemce měl ze zmařeného zadávacího řízení. Ostatně sám žalobce uváděl, že mu není zřejmý cíl, s jakým by zájemce zadávací řízení mařil. Žalobcovo tvrzení učiněné při ústním jednání, že zájemce mohl jednat ve spojení s „jinou“ osobou, jež mohla mít na získání zakázky zájem, nemůže bez uvedení konkrétních skutečností tvrzené účelové jednání jakkoli doložit. Ostatně i sám žalobce uváděl, že se jedná z jeho strany pouze o domněnku či podezření. Rovněž namítanou skutečnost, že se zájemce o jiné zakázky obdobného charakteru již neucházel, nelze považovat za potvrzení údajného obstrukčního jednání. Nejedná se totiž o skutečnost, která by bylo způsobilá sama o sobě žalobcův závěr potvrdit.

Pokud se pak žalobce domáhá toho, aby žalovaný důvod zájemcova jednání zjišťoval, nelze mu vyhovět. Jak již je uvedeno výše, soud má ve shodě se žalovaným za to, že zájemce postupoval zcela v souladu se zákonem, jestliže požádal o vydání zadávací dokumentace a následně proti jejímu nevydání brojil námitkami a návrhem na přezkoumání úkonů zadavatele. Navíc ve správním řízení žalobce svoji domněnku o obstrukčnosti zájemcova jednání neodůvodnil vůbec. Žádné obstrukční jednání tak zjištěno nebylo a žalobce tak nemůže žalovanému vyčítat, že nezkoumal účel obstrukčního jednání, tedy něčeho, co vůbec neshledal.

Soud se neztotožňuje ani s tvrzením žalobce, že navrhl dostatečné důkazy k prokázání zájemcova obstrukčního jednání. Ze žaloby, ale ani ze správního spisu žádné takové důkazní návrhy nejsou zřejmé, přičemž navržený výslech zájemce, jak již soud uvedl výše, za takový návrh považovat nelze.

Není možné souhlasit ani s tím, že by zájemce postupoval při podání žádosti jakkoliv nestandardně. Obě varianty, které se na podatelně mohly odehrát, tedy jak tu zájemcovu (zástupkyně požadovala vydání zadávací dokumentace), tak tu žalobcovu (zástupkyně se domáhala potvrzení o jejím nevydání), považuje zdejší soud za zcela standardní. Pokud totiž žalobce označil podatelnu jako místo, kde se zadávací dokumentace bude vydávat, učinil tak jistě s vědomím toho, že se tam nacházejí pracovníci, kteří jsou schopni zadávací dokumentaci vydat, případně převzít žádost o její vydání nebo vystavit potvrzení o jejím nevydání s uvedením důvodu. Jestliže tomu tak nebylo a na podatelně se nacházeli k těmto úkonům nekompetentní pracovníci, jak žalobce uvádí v žalobě, nelze tuto skutečnost přičíst k tíži nikomu jinému, než právě žalobci. Byl to totiž on, kdo určil podatelnu jako místo k podávání žádostí o zadávací dokumentaci a kdo vybral pracovníky, kteří zde pracují.

Rovněž nelze souhlasit s tím, že by zájemce uvedl pracovníci podatelny v omyl, pokud se přihlásil ke lhůtě, která byla podle žalobce určena jiným uchazečům. V takovém případě měla pracovnice podatelny zájemce na existenci rozdílných lhůt upozornit, neboť výzva rozdílné lhůty vůbec nezmiňovala a zájemce by tak o této skutečnosti nemohl vůbec vědět. Skutečnost, že tak neučinila, potvrzuje výše zmíněný závěr soudu o tom, že žádné rozdílné lhůty pro podání žádosti o zadávací dokumentaci žalobce nestanovil.

Žalobce se rovněž mýlí, jestliže se domnívá, že žádost vůbec neobdržel a že zájemce řádnou žádost ve skutečnosti ani nepodal, neboť pracovnice podatelny nevyhotovila její kopii a žádost tak vůbec v dispozici žalobce nezůstala.

Soud má totiž jednoznačně za to, že dne 10. 11. 2006 se do žalobcovy sféry zájemcova žádost o poskytnutí zadávací dokumentace dostala (tento závěr nepochybně plyne jak z podacího razítka na žádosti, tak z vyjádření pracovníků podatelny). Pro posouzení této otázky je pak zcela nepodstatné, co se se žádostí následně dělo (tj. zda si ji pracovnice podatelny ponechala, zda vyhotovila její kopii, zda podání zaevidovala či zda samotný originál podání vrátila zástupkyni zájemce, aniž by zmíněné úkony provedla). Podstatné je, že žádost na podatelnu žalobce, resp. do rukou jeho oprávněné zaměstnankyně a tedy do žalobcovy sféry dorazila.

K samotnému průběhu přijímání žádosti na podatelně považuje soud za nezbytné dodat, že žalobce, jakožto jednotka územní samosprávy je podle § 18 odst. 2 písm. c) zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, právnickou osobou. Jak správně poukazuje žalovaný, § 20 odst. 2 citovaného zákona, stanoví, že za právnickou osobu mohou činit právní úkony i jiní její pracovníci, pokud je to vzhledem k jejich

pracovnímu zařazení obvyklé. „*Překročí-li tyto osoby své oprávnění, vznikají práva a povinnosti právnické osobě jen pokud se právní úkon týká předmětu činnosti právnické osoby a jen tehdy, jde-li o překročení, o kterém druhý účastník nemohl vědět*“.

V daném případě nemá soud pochyb o tom, že pracovnice podatelny žalobce je s ohledem na svoje pracovní zařazení oprávněna přijímat za žalobce písemnosti. Rovněž není pochyb o tom, že zájemcovu žádost o zadávací dokumentaci převzala, neboť ji opatřila podacím razítkem, textem a svým podpisem. Pokud ji pak vrátila zpět zástupkyni zájemce, aniž by ji zaevidovala a eventuelně vyhotovila její kopii, nejednala zřejmě správně, neboť kromě ní se skutečně žádný jiný žalobcův zaměstnanec nemusel dozvědět o tom, že došlo k odmítnutí vydání zadávací dokumentace. Toto její jednání ovšem nemůže jít k tíži nikoho jiného, než právě žalobce, za něhož pracovnice podatelny ve věcech přebírání písemností jedná.

Žalobce dále nesouhlasí s postupem podle § 118 ZVZ, neboť „formální vada ve stanovení rozdílné lhůty pro poskytnutí zadávací dokumentace“ podle jeho názoru neměla na průběh zadávacího řízení podstatnější vliv.

Soud předně uvádí, že plně souhlasí se závěry obsaženými v žalobcem zmíněných nálezech Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 53/2003 a I. ÚS 605/2003 a zcela ve shodě s Ústavním soudem má za to, že při výkladu zákona je třeba vycházet též z jeho smyslu, a nikoli toliko z jeho textu. Jak již uvedl Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, publ. pod č. 30/1998 Sb., „*jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.)*.“ V daném případě tak žalovaný při výkladu § 118 ZVZ také postupoval, vycházel totiž ze smyslu jak tohoto ustanovení tak celého ZVZ. Zohlednil přitom i účel institutu veřejných zakázek, kterým je spotřebovávání veřejných rozpočtů rádně, efektivně a bez jakéhokoli druhu zvýhodňování. Tento účel je pak zajišťován právě ZVZ, jehož porušení, které splnění účelu veřejných zakázek ohrožuje, zásadně nemůže být tolerováno.

Ze shora uvedeného vyplynulo, že zadavatel nedodržel postup stanovený ZVZ pro zadání veřejné zakázky, neboť stanovil lhůtu pro podání žádosti o poskytnutí zadávací dokumentace kratší, než jak požaduje § 48 ZVZ. V důsledku toho pak žalobce nevydal zájemci společnosti Služby města Pardubice a. s. zadávací dokumentaci.

Přestože § 48 odst. 2 poslední věta připouští, že nabídku může podat rovněž dodavatel, který nepožádal zadavatele o poskytnutí zadávací dokumentace nebo který si zadávací dokumentaci nevyzvedl, není podle názoru soudu taková situace pravděpodobná. Zadávací dokumentace je totiž určena k tomu, aby vymezila předmět

veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky (§ 48 odst. 1 ZVZ). Informace obsažená ve výzvě je totiž zpravidla poměrně obecná a nemusí být dostatečným podkladem pro sestavení nabídky dodavatelem. Zadávací dokumentace, která spolu s oznámením zadávacího řízení obsahuje zadávací podmínky [§ 17 písm. a) ZVZ], pak slouží právě k tomu, aby požadavky obsažené v oznámení dále konkretizovala tak, aby nebylo pochyb o tom, jaké plnění zadavatel od dodavatele ve skutečnosti očekává a za jakých podmínek. Je tedy vysoce nepravděpodobné, že by zájemce mohl podat řádnou a zodpovědně zpracovanou nabídku bez toho, aby se seznámil se zadávací dokumentací.

V daném případě zájemci zadávací dokumentace vydána nebyla a zájemce nabídku nepodal. Vzhledem k tomu, že zájemce vynaložil nikoli zanedbatelné úsilí, aby zadávací dokumentaci získal (vedle podání žádosti, podal též námítky a následně návrh na přezkoumání úkonů zadavatele), lze oprávněně předpokládat, že měl o veřejnou zakázku zájem a že by po prostudování zadávací dokumentace nabídku s vysokou mírou pravděpodobnosti podal.

Soud tak má ve shodě se žalovaným za to, že v důsledku neposkytnutí zadávací dokumentace zájemce nepodal nabídku. Nelze přitom vyloučit, že by tato nabídka mohla ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky ve smyslu § 118 ZVZ. Přestože žalobce tvrdí, že žádný uchazeč nemohl podat vhodnější nabídku než uchazeč, který veřejnou zakázku původně získal, ničím toto svoje tvrzení nedokládá ani neodůvodňuje. Podle názoru soudu tedy existuje možnost, že by zájemce podal nabídku vhodnější. Uvedené žalobcovo pochybení tak podstatně mohlo ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť je pravděpodobné, že by byla podána nabídka další, přičemž nelze vyloučit alespoň potenciální možnost, že by se stala nabídkou vítěznou. Žalovaný v daném případě možnost ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky shledal a dostatečným způsobem svůj závěr odůvodnil. K tomu je třeba poukázat na to, že se jedná toliko o možnost (hypotézu), kterou není možné jakkoli prokazovat. Postupoval-li tedy žalovaný podle § 118 ZVZ a zrušil zadání veřejné zakázky, nelze mu ničeho vytknout.

Ani jeden z namítaných žalobních bodů tak nebyl shledán důvodným, přičemž soud také nezjistil žádné pochybení, k němuž by měl přihlížet z úřední povinnosti.

Žaloba tedy není důvodnou, a proto ji soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto by příslušelo přiznání náhrady nákladů řízení procesně úspěšnému žalovanému. Soud má však za to, že žalovanému nevznikly náklady přesahující běžné náklady jeho administrativní činnosti. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

pokračování

62Ca 45/2007-96

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s. ř. s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něho jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 23. září 2009

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu